

BUDHO

BUDHO ŜAKJAMUNIO

I

LA VIVO DE LA BUDHO

1. La anoj de la Ŝakja-klano loĝis laŭlonge de la rivero Rohinio kiu fluas inter la sudaj montetoj ĉe la piedo de Himalajoj. Ilia reĝo, Sudodano Gotamo, starigis ĉefurbon ĉe Kapilavasto, kaj tie konstruigis sian grandan kastelon; li saĝe regis kaj ĝuis la ĝojan omaĝon de sia popolo.

La reĝino, Majo, estis filino de la onklo de la reĝo, kies onklo ankaŭ estis reĝo de najbara regiono de la sama Ŝakja-klano.

Dum dudek jaroj mankis al ili infano. Sed unu nokton ŝi havis strangan songon, en kiu ŝi vidis blankan elefanton eniri en sian uteron tra sia dekstra flanko, kaj ŝi gravediĝis. La reĝo kaj la popolo ĝojegis kaj anticipis la naskiĝon de reĝa infano. Laŭ ilia kutimo la reĝino reiris al la hejmo de siaj gepatroj por akuŝo, kaj survoje, en la bela printempa sunlumo, ŝi ripozis en Lumbinio-Ĝardeno.

Ĉirkaŭ ŝi aromis aŝokaj floroj, kaj ravite, ŝi etendis sian dekstran brakon por pluki branĉon, kaj en tiu momento, princeto naskiĝis. Ĉiuj ŝiaj akompanantoj, kune kun ĉielo kaj tero, jubilis la gloron de la reĝino kaj ŝia princa infano. Tiu memorinda tago estis la oka de Aprilo.

La reĝo treege ĝojis, kaj nomis la infanon Sidarto,

kiu signifas “Ĉia deziro plenumita”.

2. Tamen, en la reĝa palaco la ĝojego ne daŭris longe, ĉar post kelkaj tagoj la bela reĝino Majo subite mortis. Sekve, ŝia pli juna fratino, Mahaprajapatio, fariĝis nutro-patrino por la infano kaj tre zorge kaj ame edukis lin.

Ermito nomata Asito, kiu loĝis en proksima montaro, rimarkis brilan lumon ĉirkaŭ la kastelo, kaj interpretis ĝin kiel bonan aŭguron. Li do malsupreniris al la palaco, kaj tie li ricevis permeson vidi la infanon. Li antaŭdiris: “Tiu princo, se li restos en la palaco ĝis li maturiĝos, fariĝos granda reĝo kaj subigos la tutan mondon. Sed se li forlasos la kortegan vivon por sekvi religian vivon, li fariĝos Budho, la Savanto de la mondo.”

Unue, la profetaĵo multe plaĉis al la reĝo, sed baldaŭ li maltrankviliĝis pro la ebleco, ke lia solfilo forlasus la palacon por fariĝi senhejma ermito.

Kiam la princo aĝis sep jarojn, li eklernis lecionojn pri civilaj kaj militaj artoj, sed lia penso inkliniĝis al aliaj aferoj. Unu printempan tagon, li eliris el la kastelo kun sia patro, kaj rigardis farmiston, kiu plugas. Li vidis birdojn malsupren surteriĝi kaj forporti tervermojn elplugitajn de la farmisto. Li sidiĝis en la ombro de arbo kaj enpensiĝante, murmuris al si, “Ho ve, kial unuj vivaĵoj mortigas la aliajn? “

Li, kiu perdis sian patrinon preskaŭ tuj post sia naskiĝo estis tiom pli profunde impresita ĉe la tragedio de tiuj bestetoj.

Tiu ĉi spirita vundo estis tiel profunda, ke ĝi ne resaniĝis dum li maturiĝadis. Aflikto pro la homa vivo — kvazaŭ eta cikatro sur juna arbo — poste pli kaj pli kreskis en lia menso.

La reĝo pli kaj pli maltrankviliĝis pro la profetaĵo de la ermito, kaj klopodis ĉiel gajigi la princon kaj forturni liajn pensojn al aliaj aferoj. Kiam la princo estis 19-jara, la reĝo aranĝis, ke li edziĝu kun princino Jaŝodaro, kiu estas filino de Suprabudo, la sinjoro de Devadaho-kastelo kaj frato de la mortinta reĝino Majo.

3. Dum la sekvantaj dek jaroj, la princo loĝis en la Palaco kaj en la sezonaj Pavilonoj: Printempa, Aŭtuna kaj Pluvsezona, kie oni amuzis lin per muzikado, dancado kaj kantado. Sed intertempe liaj pensoj ĉiam revenis al la problemo de homa suferado: li kontempladis por atingi komprenon pri la vera signifo de la homa vivo.

“Tiu ĉi luksaĵoj de la palaco, tiu ĉi sana korpo, tiu ĉi ĝojo de la juneco! Kion tiuj aferoj entute signifas por mi?” — li demandis. “Homo foje malsaniĝos, nepre maljuniĝos kaj seneskape mortos. Dume li fieras pri sia juneco, pri sia forta sano, pri sia vivo, sed por kio? Ĉiuj tiuj aferoj estas tiel pasemaj!”

“Ĉiu homo, luktante por sia vivo, nature serĉas ion valoran por si. Sed estas la du manieroj de serĉado, nome, erarserĉa kaj verserĉa. La erarserĉa signifas, ke, kvankam rekonas, ke lia malsaniĝo, maljuniĝo kaj morto estas neeviteblaj, li tamen serĉas ion valoran el la sama

kategorio de pasemaj aferoj de la homa vivo.”

“La verserĉa signifas, ke li rekonas la veran naturon de ĉiuj pasemaj aferoj kaj suferoj de la homa vivo, kaj atingas la staton, kiu transcendas ĉiujn tiajn, por serĉi ion vere indan por la vivo. Ŝajnas, ke mi, kiu vivas en la palaco de plezuroj, estis erara verserĉanto.”

4. Tiel daŭris la mensa konflikto de la princo ĝis lia 29-a jaro, kiam naskiĝis lia solinfano Rahulo. Tiam li decidis forlasi sian palacan hejmon, por komenci la vivon senhejman kaj peralmozan de spirita vojserĉanto. Unu nokton li efektivigis tiun planon, forlasante la kastelon, akompanate de nur unu ĉaristo Ĉandako, kaj rajdante sur la neĝblanka ĉevalo Kantako.

Apenaŭ ili ekiris, multaj diabloj venis al la princo por tenti, dirante: “Estas pli bone, ke vi reiru al la kastelo kaj serĉu alian solvon; tiuokaze la tuta mondo fariĝos via!” Sed li silentigis ilin, kriante, “For la diabloj! Mi deziras nenion de ĉi tiu mondo!” Per sia potenco voĉo li sukcesis forpeli ilin. Li do razis sian kapon, kaj portante almozbovlon en la mano, li nun sola piediris suden.

Unue la princo vizitis la ermiton Bagavo kaj observes lian asketisman praktikon; poste li iris al Arado Kalamo kaj al Udrako Ramaputro por lerni iliajn metodojn por atingi spiritan altecon, sed praktikinte ilin sufiĉe longe, li konvinkiĝis, ke ili ne kondukos lin al Iluminiĝo. Fine li iris al la lando Magado kaj praktikis asketismon en Uruvilvo-arbaro ĉe la bordo de la rivero

Najranĵano, kiu fluas preter la kastelo Gajo.

5. Lia praktikmetodo estis senekzempla kaj tiel intensa, ke li mem diris pri ĝi poste: “Neniu asketo estinta, estanta aŭ estonta, iam praktikis aŭ praktikos pli severe ol mi.”

Tamen ankoraŭ la princo ne povis atingi sian celon. Post ses jaroj en la arbaro, li rezignis la asketisman praktikon. Li sin banis en la rivero, kaj akceptis bovlon da lakto el la mano de Suĵato, junulino, kiu loĝis en najbara vilaĝo.

La kvin kunuloj, kiuj vivis kun la princo dum la ses jaroj de lia asketisma praktikado, kun mirego rigardis lin ricevi lakton el la mano de junulino; ili kredis ke li malnobliĝis pro tio; kaj forlasis lin.

Do la princo estis forlasita sola. Ankoraŭ li estis malforta, sed riskante perdi la vivon, li donis sin al la lasta meditado sub arbo, dirante al si, “Eĉ se mia sango sekiĝus, mia karno putrus, miaj ostoj pereus, mi neniam forlasos tiun ĉi lokon antaŭ ol mi trovos la vojon al Iluminiĝo!”

Lia interna baraktado de tiu tago estis super ĉiaj priskriboj. Lia menso forte luktadis kontraŭ la maltrankviligaj pensoj, la nigraj ombroj, kiuj svarmis ŝvebante super lia animo, kaj ĉiaj logaĵoj de la diabloj, kiuj sieĝis lin. Ja estis malfcila batalo, pro kiu ja preskaŭ okazis, ke lia sango sekiĝis, lia karno putris, kaj liaj ostoj pereis. Sed li venkis la batalon.

Kiam la matena stelo aperis en la orienta ĉielo, la

batalo estis finiĝinta, kaj la spirito de la princo estis tiel klara kaj hela kiel serena tagiĝo, ĉar li jam trovis la vojon al Iluminiĝo. Estis la oka tago de Decembro, kiam la princo fariĝis Budho en sia 35-a jaro.

6. De tiu tempo la princo estis konata per diversaj alinomoj: la Budho, la Perfekta Iluminiĝinto, Ŝakjam-unio, la Respektindulo de la Ŝakja-klano, kaj la Monda Beatulo.

Unue li iris al Mrigadavo en Varanaso, kie loĝis la kvin amikaj almozuloj, kiuj antaŭe vivis kun li dum la ses jaroj de lia asketa vivo. Komence ili evitis lin, sed aŭskultinte lian instruon, ili kredis al li kaj fariĝis liaj unuaj sekvantoj. Poste li iris al Raĝagriho-Kastelo kaj varbis Reĝon Bimbisaro, kiu estis lia malnova amiko. De tie li rondiris en la lando, por disvastigi la instruon.

Homoj kolektiĝis al li kiel la soifantaj al akvo kaj la malsatantaj al nutraĵo. Du grandaj disĉiploj, Ŝariputro kaj Maŭdgaljajano, kun siaj du mil disĉiploj, venis al li.

La patro de la Budho, Reĝo Sudodano, kiu devis multe suferi pro sia filo forlasinta la palacon, la nutro-patrino Mahapraĵapatio, la edzino, Princino Jaŝodaro kaj ĉiuj anoj de la Ŝakja-klano kredis lian instruon kaj sekvis lin. Kaj multaj aliaj fariĝis adeptoj kaj fidelaj kredantoj.

7. Kvardek kvin jarojn la Budho rondvojaĝis en la lando, predikante kaj persvadante homojn ke ili sekvu la ĝustan vivmanieron laŭ lia instruo, ĝis li atingis la aĝon de 80 jaroj. Unu tagon, kiam li estis ĉe Vaiŝalo, survoje de

Budho Ŝakjamunio

Raĵagriho la Ŝravastio, li malsaniĝis. Tiam li diris, ke post tri monatoj li eniros en Nirvanon. Kaj li veturis ĝis li venis al Pavo, kaj tie li fariĝis serioze malsana pro almozmanĝo donita al li de Ĉundo, forĝisto. Malgraŭ la malsano kaj doloro, li venis en la arbaron apud Kuŝinagaro.

Tie, li kuŝiĝis inter du grandaj sala-arboj, kaj fervore instruis al siaj disĉiploj ĝis la lasta horo. Tiel li finis sian laboron de la granda spirita gvidanto de la mondo kaj eniris en la Nirvanon.

8. En Kuŝinagaro ĉiuj lamentis pro la forpaso de la Budho; sub la gvidado de Anando, la plej amata disĉiplo de la Budho, oni kremaciis lian korpon laŭleĝe.

La reĝo de Magado, Aĵataŝatro, kaj ankaŭ reĝoj de sep najbaraj regnoj deziris dividi inter si la ostojn de la Budho. Sed la anoj de Kuŝinagaro unue rifuzis tion, tiel ke granda disputo kaj malpaco, minacanta fariĝi milito, okazis inter ili. Sed, fine, intervenis la saĝulo Drono, kaj laŭ ties konsilo, la ostoj estis dividitaj inter la ok grandaj regnoj. La cindro el la funebra brulstako kaj la urno, kiu entenis restaĵon, estis donitaj al du aliaj regnoj. Kaj en iliaj landoj estis konstruitaj entute dek grandaj pagodoj por sanktenfermi la restaĵojn de la Budho.

II

LA LASTA INSTRUO DE LA BUDHO

1. Sub la sala-arboj en la arbaro de Kuŝinagaro, la Budho faris sian lastan predikon al la disĉiploj:

“Faru lumon al vi mem. Apogu vin sur vi, ne sur aliulo. Faru mian instruon (darmon) via lumo, gvidu vin per ĝi kaj ne lasu vin gvidi per iu alia instruo.”

“Konsideru vian korpon; pripensu ĝian avidecon; rekonante, ke ĝiaj doloro kaj plezuro estas same la kaŭzo de ĉia sufero, vi ne indulgu ĝiajn dezirojn. Observu vian menson, kaj rekonu, ke via korpa ‘memo’ estas pasema, kaj ne iluziu vin per ĝi. Se vi vivos vian vivon observante mian instruon, vi povos disigi vin disde ĉia sufero. Kiuj vivos sian vivon laŭ mia instruo post mia morto, nur tiuj estos miaj veraj disĉiploj.”

2. “Miaj disĉiploj, la instruojn, kiujn mi donis al vi ĝis hodiaŭ, vi ne forgesu nek forlasu, sed ĉiam aŭskultu, ĉiam pripensu kaj ĉiam praktiku! Se vi fidele sekvos ilin en la ĉiutaga vivo, via vivo ĉiam estos feliĉa.

“La kerno de la instruoj estas, ke vi regu vian propran menson. Tenu vian menson for de avareco, vian korpon ĝusta, kaj vian parolon sincera. Ĉiam memorigu vin pri la nedaŭreco de via vivo, kaj vi povos liberigi vin for de avareco kaj koleremo, kaj vi povos eviti al vi ĉian

malbonon.

“Se via menso forlogiĝas al io pro avideco, vi subigu ĉi tiun kaj rezistu al la tento. Anstataŭ sklavo, estu la mastro de via propra menso!

“Depende de sia mensostato, homo povas fariĝi Budho, aŭ malhomo. Vojerarinta, li fariĝas demono; iluminita, li fariĝas Budho. Tial, regu vian menson kaj ne permesu, ke ĝi deflankiĝu de la ĝusta vojo.

3. Laŭ miaj instruoj, vi devas respekti unu la alian, kaj deteni vin de ĉia disputo; vi ne kontraŭstaru unu la alian, kiel oleo akvon, sed intermiksiĝu kiel akvo kun lakto.

“Kune studu, kune lernu, kune praktiku la instruojn. Anstataŭ perdi tempon por vanaj kaj vantaj aferoj, vi kuraĝigu unu la alian kaj ĝuu la komunan vojiron, plukante florojn de la luminiĝado kaj rikoltante fluktojn de la ĝusta vojo.

“La instruojn, kiujn mi donis al vi, mi ricevis per mia sekvado de la ĝusta vojo. Vi devas ĉiam sekvi ilin kaj konformigi vin al ilia spirito.

“Se vi malatentos ilin, tio implicas ke vi neniam vere renkontis min, kaj ke vi estas malproksime de mi, eĉ se vi efektive estas kun mi; sed se vi akceptas kaj praktikas miajn instruojn, vi estas tre proksime al mi, eĉ se vi estas fore de mi.

4. “Miaj disĉiploj, mia surtera vivo baldaŭ finiĝos kaj

ni disiĝos, sed ne lamentu. La vivo en ĉi tiu mondo ne estas daŭra; neniuj povas eviti la morton de la korpo. Tiun veron de la nedaŭreco mi baldaŭ montros per mia morto; mia korpo kolapsos, kiel kadukiĝinta ĉaro.

“Ne lamentu vane, sed konstatu veron de la nedaŭreco, aŭ la veran staton pri la pasemo de la homa vivo. Estas vane deziri la daŭrecon de tio, kio estas nedaŭra.

“La demono de mondaj deziroj ĉiam serĉas ŝancojn por ataki vin. Se vipuro troviĝas en via ĉambro, vi ne havos tie pacan dormon tiel longe, ĝis vi forpelos ĝin.

“Vi devas forpeli la demonon de mondaj pasioj el via menso, kiel vipuron el via ĉambro. Bone gardu vian menson!

5. “Miaj disĉiploj, venas mia lasta momento, sed ne forgesu, ke la morto estas nur malapero de la fizika korpo. La korpo naskiĝis el la gepatroj kaj tenis sian vivon per nutraĵo; neeviteblaj al ĝi estas la malsaniĝo, kaj morto.

“Sed la vera Budho ne estas homa korpo; li estas la Iluminiĝinto. La homa korpo devas pereji, sed la Saĝo de la Iluminiĝinto vivas eterne kiel en la Darmo, tiel ankaŭ en la Vojo. Tiu, kiu vidas nur mian korpon, vere ne vidas min. Nur tiu, kiu akceptas mian instruon, vere vidas min.

“Post mia morto, la Darmo estu via gvidanto. Sekvu ĝin, kaj vi vere sekvos min.

“Dum la lastaj kvardek kvin jaroj de mia vivo, mi

Budho Ŝakjamunio

predikis ĉion de mia instruo kaj plenumis ĉion de mia laboro. Estas neniu sekreta instruo, neniu kaŝita signifo; ĉio estas instruita malkaŝe kaj klare. Miaj karaj disĉiploj, jen la fino. Post momento mi forpasos en la Nirvanon. Jen mia lasta vorto! “

LA BUDHO ETERNA KAJ GLORA

I

LIAJ KOMPATO KAJ VOTOJ

1. La koro de Budho estas Granda Kompato kaj Bonvoleco. La Granda Kompato estas la koro, per kiu Li savadas ĉiujn homojn uzante ĉiajn eblajn rimedojn. La Bonvoleco estas la koro, per kiu Li suferadas kaj ĉagreniĝas pri la malsanoj de popolo kune kun ili.

Ĝuste kiel patrino prizorgas pri siaj gefiloj, la Budho protektas, edukas kaj savas popolon ne preterlasante ilin eĉ unu momenton. Dirante, “Via sufero estas nenio alia ol mia kaj viaj ĝojo kaj feliĉo estas nenio alia ol miaj,” Li neniam forlasas ĉiun el ili eĉ unu momenton.

La Granda Kompato de Budho estiĝas pro popolo; pro kontakto kun ĝi estiĝas tia kredo de popolo, per kiu ili akiras Iluminiĝon. Tio estas simila al la fakto, ke patrino kompletigas sian patrinecon per la amo al siaj gefiloj; kaj samtempe la koro de ŝiaj gefiloj trankviliĝas pro kontaktado kun ilia patrino.

Tamen popolo ne komprenas tiun ĉi koron de Budho, kaj suferadas pro sia malsaĝo; ili suferas pro siaj agadoj faritaj laŭ vulgaraj pasioj. Portante sur siaj dorsoj pezan ŝarĝon de pekoj ili vagadas spiregante de loko al loko inter la montegoj de iluzio.

2. Ne pensu, ke la Kompato de la Budho funkcias nur por la estanta vivo; La Kompato de eterna Budho daŭras funkcii senĉese, de kiam homoj komence vojeraris pro sia malsaĝeco.

La eterna Budho ĉiam rivelacias fronte al popolo la plej intiman figuron kaj provas ĉiujn eblajn rimedojn por savi ilin.

Ŝakjamunio naskiĝis kiel princo de Ŝakja-klano, forlasis sian hejmon, disciplinis je asketismo. Per la praktikado de silenta meditado Li akiris Iluminiĝon, Li predikis la Darmon al siaj disĉiploj kaj fine montris sian surteran morton.

Ĉar iluzioj de homoj estas senfinaj, la funkciado de Budho ankaŭ estas senfina; ĉar la profundeco de homaj pekoj estas senfunda, la Kompatego de Budho ankaŭ estas senfunda.

Do, komence de sia disciplino Li fondis la kvar grandajn votojn; unue, savadi ĉiujn vivaĵojn; due, fortranĉi ĉiujn ampasiojn; trie, lerni ĉiujn instruojn; kvare, atingi perfektan Iluminiĝon. Baziĝante sur tiuj ĉi kvar votoj, Li disciplinis sin. Tio, ke la fundamento de disciplino de la Budho baziĝas sur tiuj ĉi votoj, signifas, ke la koro de la Budho estas nenio alia ol la Granda Kompatego por savi ĉiujn vivaĵojn.

3. La Budho votis disciplini sin por liberiĝi de peko de mortigo por esti bonkora kaj ne mortigi iun ajn vivaĵon, kaj Li deziris, ke pro tiu bonfaro homoj tenu senfinan

vivdaŭron.

Li votis disciplini sin por ne peki ŝtelon kaj pro tiu bonfaro Li deziris, ke ĉiuj homoj povu ricevi ĉion, kion ili bezonas.

Li votis disciplini sin por ne peki adulton kaj deziris, ke pro tiu bonfaro ĉiuj homoj povu sciiĝi la feliĉon de pura koro kaj ne suferi nesatigeblajn dezirojn.

Li votis disciplini sin por liberiĝi de malveraj vortoj kaj deziris, ke pro tiu bonfaro Li povu havigi al vivaĵoj trankvilecon de koro, per kiu ili parolas la veron.

Disciplinante sin por liberiĝi de falsemo, Li votis, ke homoj ĉiam povu paroli pri la vera vojo unu la alian en harmonio, pro tiu bonfaro.

Disciplinante sin por liberiĝi de kalumnio, Li votis, ke homoj estu trankvilaj en la koro kaj ne bruegu konfuzite, pro tiu bonfaro.

Disciplinante sin por liberiĝi de babilaĉo, Li votis al homoj kulturi la koron de simpatio, pro tiu bonfaro.

Li disciplinis sin por liberiĝi de avideco, kaj votis ke homoj estu senavaraj en sia koro, pro tiu bonfaro.

Li disciplinis sin por liberiĝi de kolero kaj votis, ke homoj estu favoremaj en sia koro, pro tiu bonfaro.

Li disciplinis sin por liberiĝi de malsaĝeco, kaj deziris, ke pro tiu bonfaro ĉiuj homoj ne havu eraran ideon en sia koro, t. e. malestimi la leĝon de kaŭzo-rezulto.

La Budho Eterna kaj Glora

Tiamaniere la Kompato de Budho ĉirkaŭprenas ĉiujn homojn kaj ĝia esenco ja estas nenio alia ol funkciado por realigi la feliĉon de ĉiuj homoj. La Budho estas kompat-ema je ĉiuj homoj kvazaŭ gepatroj kaj sekve votis transigi ilin transe de maro de iluzio, t.e. vivo kaj morto.

II SAVADO KAJ ĜIA RIMEDO

1. Estas tre malfacile, ke la voĉo alvokata de Budho ĉe la malproksima bordo de Iluminiĝo, atingas la homojn, kiuj ankoraŭ baraktas en la mondo de iluzio; tial Budho revenas al tiu ĉi mondo kaj aranĝas Sian rimedon por savado.

Nu, mi rakontu unu parabolon; En iu urbeto loĝis riĉegulo, kies domo tute neatendite ekbrulegis. Tiam li ne estis hejme kaj kiam li revenis hejmen, li surpriziĝis de la brulego, kaj alvokis al siaj infanoj, kiuj tute ne rimarkis la brulegon, kvankam ili estis en la domo pro tio, ke ili estis absorbitaj de sia ludado.

Do, la patro kriis fronte al siaj gefiloj, “Hej, gefiloj! Tuj rifuĝu kaj forkuru el tiu ĉi domo.” Sed tamen ili neniam rimarkis lian krion.

La patro, timanta pri la danĝera situacio de siaj gefiloj, denove laŭte kriis, “Jen troviĝas kuriozaj ludiloj ĉi tie. Do, tuj venu ĉi tien kaj prenu ilin !” Aŭdinte, ke ‘Jen estas ludiloj’, la gefiloj kuraĝe elsaltis el la domo kaj apenaŭ povis eviti la danĝeron.

Tiu ĉi mondo estas kvazaŭ domo envolvita de brulego. Tamen homoj ne rimarkas, ke liaj domoj estas brulegantaj, kaj estas en danĝero, ke ili povus morti pro la brulego. Do, la Budho savadas homojn planante senfine

multon da rimedoj diversmaniere kun la koro de Sia Granda Kompatemo.

2. Mi rakontu alian parabolon; Foje solfilo de iu riĉega homo forlasis sian hejmon, metis sin en la situacio de vagado kaj falis en la fundon de mizera vivo.

La patro, forlasante sian hejmlokon, serĉis sian filon perdiĝintan; tamen li neniel povis konstati la lokon de sia filo malgraŭ ĉiaj penoj.

Kiam kelkdek jaroj pasis post tio, lia filo finfine enfalinta en mizeran situacion hazarde venis vojaĝante al la direkto de la urbeto, kie la patro loĝis.

Fikse rigardante la patro rekonis sian propran filon, supren saltis de ĝojego kaj intencis revenigi la filon al sia hejmo kune kun sia servisto. Sed la filo dubis lian bonvolon kaj timis, ke li estus trompita; kaj sekve li ne volis iri tien kune kun la servisto.

Ĉe tio la patro ankoraŭ unu fojon alproksimigis la serviston al sia filo kaj ordonis diri al li, ke la riĉegulo bonvolas doni al li laboron de bona pago ĉe sia domo. La filo, allogata de la rimedo, akceptis la proponon, kaj fariĝis unu el la servistoj ĉe la riĉegulo. La superulo, nome lia patro, iom post iom progresigis lin kaj al li administrigis siajn ĉiujn riĉaĵojn kaj trezorojn, sed la filo ankoraŭ ne rekonis lin kiel sian propran patron.

La patro ĝojegis, ke lia filo fariĝis obeema kaj senpartia; kaj iun tagon li ekkonis, ke lia vivo tre

proksima al la fino kaj li kolektis siajn parencaron, amikojn kaj konatojn kaj diris, “Miaj karaj amikoj! Tiu ĉi persono estas mia propra filo, kiun mi traserĉis tra la tuta lando dum longaj jaroj; sekve de nun mia tuta riĉaĵo apartenas al tiu ĉi filo.”

Lia filo surpriziĝis de la konfeso de sia patro kaj diris, “Nun mi ne nur trovis mian veran patron, sed ankaŭ neatendite eĉ la tuto da ĉi tiuj trezoroj apartenas al mi!”

La riĉegulo en la parabolo indikas Budhon, kaj la vaganta filo signifas unu el ĉiuj vivaĵoj. La kompato de Budho alfrontas al ĉiuj homoj ĝuste kiel la amo de patro al lia solfilo. La Budho instruas, gvidas ĉiujn homojn kiel sian solfilon kaj faras ilin korriĉuloj per la trezoro de Iluminiĝo.

3. Ĝuste tiel, kiel pluvo falas egale sur ĉiujn vegetalojn Granda Kompato de Budho etendiĝas egale al ĉiuj homoj; sed ĝuste tiel, kiel diversaj plantoj ricevas de la sama pluvo diferencajn naturojn kaj cirkonstancojn estas favorataj per diferencajn metodojn.

4. Kiom ajn multajn infanojn gepatroj havas, ilia kareseco estas egala aŭ sendiferenca, sed se unu filo aŭ unu filino el la multaj infanoj estus malsanema, koro de la patro aŭ patrino estus allogata aparte al li aŭ ŝi.

Kvankam la Granda Kompato de la Budho ampleksas ĉiujn homojn, Ĝi supersŭtiĝas precipe sur pezajn pekulojn aŭ personojn ĉagrenitajn pro malsaĝo.

La Budho Eterna kaj Glora

Ekzemple, kiel la suno leviĝas sur la orienta ĉielo kaj senigas tuton da mallumo de sur tero kaj kreskigas ĉiujn vivaĵojn, la Budho aperas inter homoj kaj ekstermas malbonojn kaj kreskigas bonojn. Li favoras ilin per lumo de saĝo kaj forigas de ili mallumon de malsaĝo kaj akirigas al ili Iluminiĝon.

Unuflanke la Budho estas patro de Favoro, kaj aliflanke estas partino de Kompato. Pro siaj nescio kaj sklaveco al vulgara deziro, homoj ofte agas kun troa fervorego; Budho estas ankaŭ fervorega pro Sia Kompato por ĉiuj homoj; kaj sekve ili neniam povas esti savataj escepte Kompato de la Budho. Do, ili ĉiuj devas akcepti senpartie la rimedojn por savado de la Budho kiel Liaj filoj aŭ filinoj.

III

BUDHO VIVANTA POR ETERNE

1. Ordinare homoj kredas, ke la Budho naskiĝis kiel princo kaj lernis la vojon al Iluminiĝo kiel almozulo; sed efektive, pasis longa tempo da preparado, por ke Budho ĉiam ekzistu en tiu ĉi mondo, kiu ne havas komencon nek finon.

La Budho ĉiam restadas en tiu ĉi mondo dum senlima tempo; Kiel Eterna Budho Li bone konas naturojn de ĉiuj homoj; kaj provante ĉiujn rimedojn, Li fordonadis sin por savi ilin.

En Eterna Darmo, pri kiu Budho predikis, troviĝas nenia falsaĵo, ĉar li konas ĉiujn aferojn en la mondo kiel ili ekzistas kaj instruas tion al ĉiuj.

Efektive, estas tre malfacile por ni ordinaruloj bone koni aferojn en la mondo kiel ili ekzistas, ĉar aferoj en la mondo, eĉ kiam oni trovas ilin verŝajnegaj, estas nek veraj, nek malveraj, kaj eĉ se oni trovas ilin verŝajnegaj, estas nek falsaj, nek malfalsaj. Bedaŭrinde malsaĝuloj ne povas koni okazaferojn en la mondo, tiel ĝuste kiel ili ekzistas.

La Budho sola bone konas ilin ĝuste tiel, kiel ili ekzistas. Do, Li diras, ke aferoj en tiu ĉi mondo estas nek veraj, nek malveraj; kaj nek bonaj nek malbonaj: kaj Li montras ilin ĝuste tiel kiel ili ekzistas.

La Budho Eterna kaj Glora

Tio, kion la Budho intencas instrui al ili, estas jena, “Ĉiuj homoj devas planti radikon de bono laŭ siaj personecoj, agoj kaj piecoj.”

2. La Budho instruas pri Darmo al homoj ne nur per vortoj, sed ankaŭ per sia vivo. Lia vivdaŭro estas senfina, sed por vekaj homoj, kiuj estas ĝisoste avaraj, Li montras al ili la figuron de siaj vivo kaj morto.

Ekzemple, jen estis kuracisto, kiu havas multajn infanojn. Dum lia foresto, kiam li vojaĝis al alilando, la infanoj hazarde trinkis malbonan trinkaĵon kaj estis angorantaj. Reveninte li surpriziĝis de tio kaj donis al ili bonan medikamenton.

El liaj infanoj tiuj, kiuj ne estis perdintaj normalan mensostaton, prenis la donitan medikamenton kaj povis forigi sian turmenton de malsaniĝo dank’ al tio, sed el ili tiuj, kiuj jam estis perdintaj siajn normalajn mensostatojn, ne prenis la medikamenton.

La kuracisto, instigita de sia patreca amo por infanoj, decidis al si mem preni iun rezolutan rimedon por kuraci iliajn malsanojn. Dirante al siaj infanoj, “Mi nun devas ekiri por longa vojaĝo. Mi jam maljuniĝis kaj sekve antaŭvidas proksiman finon de mia vivdaŭro. Do, kiam vi aŭdos mian morton, vi trinku la medikamenton postlasitan ĉi tie kaj ĉiu el vi resaniĝu por ĉiam,” li ekiris por sia longa vojaĝo kaj poste sendis sian komisiiton kun komizio al ili por informi ilin pri sia morto.

Aŭdante tiun ĉi fakton liaj gefiloj treege malĝojis;

kaj dirante, “Nia kara patro mortis. Ni jam perdis gravan apogilon de ni,” ili lamentis. Rememorante la testamenton postlasitan de sia patro, ili trinkis la medikamenton pro sia troa malĝojego, kaj resaniĝis.

Ĉu homoj kondamnis la trompadon de tiu ĉi patrokuracisto? Budho similas al tiu patro. Li, tiel same uzas la fikcion de vivo kaj morto por savi homojn, kiuj enprofundiĝas en la sklavecon de deziroj.

LA FIGURO DE BUDHO KAJ LIA VIRTO

I

TRI FIGUROJ

1. Ne serĉu por ekkoni Budhon per Lia formo nek atributoj. Lia formo aŭ atributoj ne estas vera Budho. La vera Budho estas Iluminiĝo mem. Tial tiu, kiu komprenas Iluminiĝon, estas vidanto de Budho mem.

Se iu, vidante superan figuron de Budho, pensas, ke li vere vidis Budhon, tio devenas de eraro liaj malkleraj okuloj. Jen estas nenia ajn rimedo vidi la veran figuron de Budho por ordinaruloj en la mondo. Ili nek povas ekkoni Budhon mem per kia ajn distingata skribaĵo, nek povas esprimi ĉion pri vera figuro de Budho per kiaj ajn lertaj vortoj.

Kvankam ni parolas pri Lia formo, la Eterna Budho ne havas difinitan formon. Sed kontraŭe Li povas manifesti Sin per la formo. Kvankam ni priskribas pri Liaj atributoj, la Eterna Budho ne havas difinitajn atributojn. Sed kontraŭe Li povas manifesti Sin per ĉiuj bonegaj atributoj.

Do, se iu ajn vidus Lian formon pureme kaj perceptus Liajn atributojn klare, sed ne alteniĝus al la formo nek la atributoj, li estas tiu, kiu havas kapablon vidi kaj ekkoni Budhon.

2. La korpo de Budho estas Iluminiĝo mem. Estante senforma kaj sensubstanca, Ĝi ĉiam estiĝis kaj estiĝos. Ĝi ne estas fizika korpo, kiu devas esti nutrata de nutraĵo. Ĝi estas eterna korpo, kies substanco estas saĝeco. Pro tio Budho havas nek timon, nek malsanon; Li estas eterne senŝanĝa.

Do, Budho neniam formortas por eterne; dum Lia Iluminiĝo ne detruigigas, Budho neniam formortas. Tiu ĉi Iluminiĝo ja aperigas sian figuron kiel Lumo de sia saĝo, kiu vervekas homojn kaj renaskigas ilin en la Lando de Budho.

Tiuj, kiuj plene komprenas tiun ĉi rezonon, fariĝas la filoj de Budho; Ili akceptas instruojn de Budho kaj firme tenas ilin. Kaj ili komunikigas la Darmon al venonta generacio. Vere, nenio ekzistas pli mirinda ol la povo de Budho.

3. Budho havas triopan korpon. Unue, la korpo de Esenca aspekto aŭ sanskrite ‘Dharma-kāya’; due, la korpo de Rekompensa aspekto aŭ sanskrite ‘Sambhoga-kāya’; trie, la korpo de Respondata aspekto aŭ sanskrite ‘Nirmāṇa-kāya’.

Dharma-kāya havas Darmon mem kiel sian korpon; la vera rezono kiel ĝi estas en la mondo, unuiĝas kun la Saĝo, kiu povas kompreni la rezonon, kaj tio estas dirata Darma-korpo.

Pro tio, ke Darmo mem estas Budho, tiu ĉi Budho

La Figuro de Budho kaj lia Virto

havas nek koloron nek formon; pro tio, ke la Budho havas nek koloron nek formon, Li havas nek lokon por veni nek ejon por foriri; pro tio, ke Li havas nek lokon por veni nek ejon por foriri, jen troviĝas nenia loko nesuperplenigata de Li; la Darma korpo ja estas plendisvastiĝanta ĉie, kie estas vivaĵoj, simile al vasta ĉielo.

La Budho ne estiĝas, pro ke homoj pripensas pri Li, nek Li malestiĝas pro ke homoj forgesas Lin; nek venas Li, kiam homoj ĝojas, nek foriras Li, kiam ili malatentas. Konklude la Budho estiĝas super diversaj moviĝoj de homaj koroj.

Tiu ĉi korpo de Budho estas plenplena en ĉiaj mondoj, vastiĝas en ĉiuj lokoj kaj tenas konstantan loĝadon por eterne kun nenia rilato al la ideo pri la Budho, kiun homoj havas en si ordinare.

4. Saṃbhoga- kāya estas tiu, en kiu aperas la Darma-korpo sen formo aŭ figuro. Li fondas siajn votojn sanktajn, amasigas siajn ekzerciĝojn, montras sian nomon, kaj gvidas ilin al la plej supera vojo por liberigi ilin de suferoj.

Tiel Kompato estas esenco de tiu ĉi Budho, kaj per diversaj rimedoj Li savas sennombrajn homojn. Li forbrulegas brulaĵojn de pasioj, kiujn homoj havas en si, kvazaŭ fajrego forbrulegas ĉiujn aĵojn kaj Li forpelas polvojn de iliaj ĉagrenoj kvazaŭ ventego disblovas polvo-amason.

Nirmāna- kāya estas tiu, kiu adaptante sin al karakteroj de ĉiuj homoj, aperigas sian figuron en tiu ĉi

mondo, kaj montras la aspektojn de naskiĝo, mortiĝo kaj akiro de Iluminiĝo. Por gvidi homojn Budho en tiu ĉi korpo uzas diversajn rimedojn kiel malsaniĝo aŭ morto.

Kvankam la korpo de Budho originas el unu Darma-korpo, tamen, Ĝi aperas diference antaŭ homoj pro tio, ke ili havas malsamajn karakterojn. Sed eĉ kiam la figuro de Budho, kiun oni vidas, ŝajnas malsame laŭ la mensostatoj de verserĉado, agoj kaj kapablecoj ĉe la flanko de homoj, Budho montras nur unu veron al ili.

Budho dividiĝas en tri korpojn, sed Lia koro kaj celo estas unu — helpi kaj savadi homojn.

Eĉ kiam Budho aperus en ĉiaj mondoj kun Sia senlima kaj supera korpo, Lia korpo ne estas Budho mem, ĉar Budho ne estas karno. Havante Iluminiĝon en si kiel sian korpon, Budho plenpleniĝas en ĉiuj vivaĵoj kaj aperigas sin mem antaŭ tiuj, kiuj vidas la veron.

II RENKONTIĜO KUN BUDHO

1. Estas tre malofte, ke Budho aperas en tiu ĉi mondo. Li sola vervekiĝas en tiu ĉi mondo, enkondukas la Darmon, disigas retojn de duboj, elradikigas ampasiojn kaj ŝtopfermas la fonton de malbonaj agoj; tiamaniere Li paŝadas tute libere tra la mondo. Vere estas neniam bono ol respekti kaj adori Budhon en tiu ĉi mondo.

La Budho aperas en la mondo suferplena, ĉar Li ne povas forlasi popolon suferantan; Lia sola celo estas disvastigi la Darmon kaj favori ĉiun popolon.

Estas tre malfacile enkonduki la Darmon en la mondon, kiu estas plenigita de maljusteco kaj falsaj opinioj, kaj kiu vane baraktas kun nesatigeblaj deziroj kaj malkomfortoj. Budho frontas kontraŭ tiuj ĉi malfacilaĵoj pro Lia Granda Amo kaj Kompato.

2. La Budho estas bona amiko al ĉiuj en tiu ĉi mondo. Se homoj ĉagreniĝantaj pro peza ŝarĝo de pasioj, renkontiĝus kun Li, Li kuraĝas porti ŝarĝon de pasioj sur siaj ŝultroj anstataŭ ili.

Budho ja estas vera instruisto en tiu ĉi mondo. Se homoj suferantaj pro malsaĝa iluzio renkontus Lin, Li forpelas iliajn mallumojn per Lumo de Saĝo.

Simile al bovido ĝuanta sian patrinvivon kun sia patrino, tiuj, kiuj unuan fojon aŭdis la instruon de la Budho, ne volas postlasi Lin, ĉar tio, ke ili aŭdas Liajn instruojn, ĉiam estas grandaj ĝojo kaj feliĉo por ili.

3. Kiam la luno ekmalaperas, oni diras, ‘La luno eksubakviĝas.’ Kaj kiam la luno ekaperas, oni diras, ‘La luno ekaperigas sian figuron.’ Sed, fakte ĝi ĉiam lumas, kaj sekve ĝi neniam ekaperas nek malaperas. Tiel same Budho ankaŭ estas konstanta sen naskiĝo kaj morto, sed Li montras al homoj naskiĝon kaj morton nur por eduki kaj gardi ilin.

Kvankam oni diras, ‘La luno pleniĝas aŭ malkreskas,’ tamen ĝi ĉiam estas plena, kaj nek kreskas nek malkreskas. Tiel same Budho ankaŭ estas konstanta sen vivo kaj morto, sed ĉe Li troviĝas naskiĝo kaj morto nur en la okuloj de homoj.

Krom tio la luno aperigas sin ĉie, — super urbeto, super dormanta vilaĝo, monto, rivero; ĝi estas vidata en fundo de lageto, en poto de akvo, kaj eĉ en roseroj sur foliopintoj. Eĉ kiam iu ajn persono vojiradas malproksimen al cent aŭ mil mejloj da distanco, la luno ĉiam akompanadas lin. La luno mem estas konstanta, sed ĝi ne estas egala en okuloj de homoj. Budho ankaŭ tiel same, montras senmezurajn figurojn al homoj laŭ iliaj personecoj, sed en Li mem Lia esenco ĉiam ekzistas sensanĝa.

4. Ambaŭ la apero kaj malapero de Budho en tiu ĉi

La Figuro de Budho kaj lia Virto

mondo ne estas elfarataj sen leĝo de kaŭzo kaj rezulto. Kiam venas bona tempo por savi homojn, Li refoje aperas en tiu ĉi mondo, sed tamen kiam la kunligitaj kaŭzo kaj vickaŭzo por tio finfiniĝas, alivorte Lia misio por tio estas plenumita, tiam Li malaperas for de tiu ĉi mondo.

Eĉ se oni trovas la figuron de vivo kaj morto ĉe Li, esence vivo kaj morto ne povas okazi ĉe Li mem. Konante tiun ĉi rezonon, oni ne devas esti surprizita kaj timigita je la ‘vivo kaj morto’ montritaj de Budho kaj je ŝanĝiĝo de ĉiuj vivaĵoj; tiel oni celu vervekiĝi kaj propriĝi al si la Plej Superan Saĝon.

La rezono, ke Budho mem estas ne korpo sed Iluminiĝo, estas jam klarigita. Korpo fakte estas ujo. Kiam la Iluminiĝo en ĝin estas enmetata, ĝi estas nomata Budho. Do, tiu, kiu malĝojegas je la mortiĝo de Budho alkroĉiĝanta al ŝanĝiĝo de Lia korpo, neniam povas vidi la veran Budhon.

Estas evidente, ke la vera naturo de ĉiuj aferoj transcendas la distingon de apero kaj malapero, de alveno kaj foriro, kaj de bono kaj malbono. Ĉiu afero estas Ŝunjato kaj perfekte egala.

Ĉiuj distingoj devenas de erara konsidero de vidantoj. La vera figuro de Budho, malkaŝe dirite, estas tio, kio nek aperas nek malaperas.

III SUPERA VIRTO

1. La Budho ricevas la respekton de mondo, ĉar Li havas jenajn kvin distingajn virtojn: — Lia distingita aga-do, Lia distingita vidpunkto, Lia distingita Saĝo, prediki klare la vojojn al Iluminiĝo, kaj gvidi homojn al disciplino por Iluminiĝo lerte laŭ Lia instruo.

Krome la Budho havas ok virtojn, la unua estas — Li donas benon al popolo; la dua estas — popolo gajnas tujan profiton en tiu ĉi mondo laŭ la instruo de la Budho; la tria estas — Li prave instruas mondajn bonon aŭ malbonon kaj juston aŭ maljuston; la kvara estas — Li instruas al ili justan vojon kaj enigi ilin en Iluminiĝon; la kvina estas — Li gvidas iun ajn homon al unu egala vojo; la sesa estas — Li neniam havas arogantecon en la koro; la sepa estas — Li praktikas laŭ sia parolo kaj Li parolas laŭ sia praktiko; la oka estas — al Li tute mankas iluzio kaj sekve Li plenumas siajn ekzercojn sen trompo.

Kaj plie la Budho per sia praktikado de meditado proprigas pacon kaj trankvilecon kaj estas brilanta kun favoro, kompatemo, feliĉo kaj aplombo. Frontante al ĉiuj homoj Li forigas ĉiajn makulojn de iliaj koroj. Tiamaniere Li ĝuas la ĝojegon, kiun havas nur korpura sanktulo.

La Figuro de Budho kaj lia Virto

2. La Budho estas ambaŭ patro kaj patrino por popolo de la mondo. De post ilia infano naskiĝis, dum dek ses monatoj ĝiaj patro kaj patrino ambaŭ alparolas al sia suĉinfano per siaj infanetsajnaj vortoj kaj donas grade kaj pacience al ĝi lecionon de vortoj facilaj. Tiel same la Budho ankaŭ predikas siajn instruojn laŭ la vortoj de popolo kaj aperigas Sin laŭ la vido de popolo kaj metas ilin en trankvilecon kaj neskueblan korstaton.

Kaj plie Budho predikas sian instruon per unu lingvo, kiun homoj aŭskultas laŭ siaj personecoj, kaj ekstaziĝas kvazaŭ la Budho predikas sian instruon por ĉiu mem el ili.

La korstato de Budho estas transcenda el la ideo de vojerarantoj aŭ vagantoj pro iluzio kaj nepriskribebla ĝisfunde per homaj vortoj. Sed se oni persiste provus elmontri ĝin, al li nenia rimedo ekzistas alie ol elfari tion per iu parabolo.

Kvankam akvo de la rivero Gango ĉiam estas makule kirlata de paŝadoj de ĉevaloj kaj elefantoj kaj de movadoj de testudoj kaj fiŝoj, tamen ĝi ĉiam estas pura kaj senmakula. Simile al tiu ĉi rivero, eĉ kiam Lia instruo estas malordigata de konkure venantaj fiŝoj kaj testudoj paganismaj, la Budho ne povas esti malordigata de tielaj ideoj, kaj ĉiam estas pura kaj senmakula.

3. Ĉar la Saĝo de Budho estas perfekta kaj foriĝas de ekstremoj de antaŭjuĝoj, ĝi baziĝas sur la absoluta mezvoja ideo, kiu estas super ĉiuj vortoj priskribi. Ĉar Li

estas ĉioscia, Li ĝisfunde scias la pensojn kaj sentojn de ĉiuj homoj kaj ekkomprenas ĉion en tiu ĉi mondo klare unu momenton.

Kiel la steloj en la ĉielo orbrile speguliĝas super la serena oceano, tiel la pensoj, sentoj kaj cirkonstancoj de popolo speguliĝas sur la maro de profunda Saĝo de Budho. Tio ĉi estas la kaŭzo kial Budho estas nomata la perfekta Iluminiĝinto, la Ĉioscianto.

La Saĝo de Budho malsekigas la sekajn korojn de popolo, donas al ili lumon de Saĝo kaj instruas al ili la signifon de tiu ĉi mondo, — ĝiaj kaŭzoj kaj rezultoj kaj ĝia prospero kaj malprospero. Efektive popolo komprenas aspekton de la mondo, nur per helpo de la Saĝo de Budho.

4. Budho ne ĉiam aperas kiel Budho, sed ankaŭ iam kiel enkorpiĝo de malbono, iam kiel virino, unu el la statuoj de dioj, la figuro de reĝo kaj tiu de ŝtatestro, aŭ aperas en bordelo kaj en domo de vetludantoj.

Okaze de epidemio Li almozdonas medikamenton al popolo aperante kiel kuracisto kaj en milito predikas al ili sian instruon — animfirmecon kaj korfavorecon — liberigus ilin de la katastrofo; por tiuj, kiuj alteniĝas al la ideo de konstanteco en la reala mondo, Li predikas la rezonon de malkonstanteco; fronte al tiuj, kiuj alteniĝas al la ideo de memo kaj fieraj al la doktrino de senmemo, Li predikas humilecon kaj sinoferon; fronte al tiuj, kiuj estas altenataj al la retoj de monda plezuro Li klarigas al ili lamentindajn vidaĵojn en la mondo.

La Figuro de Budho kaj lia Virto

La laboro de Budho tiamaniere efikas al ĉiuj aferoj kaj ĉiuj okazintaĵoj en tiu ĉi mondo, kaj Liaj favoroj kaj Kompatoj elfluas el la fonto de Darma-korpo; la fonton de senfina vivdaŭreco kaj savado per senlima lumo, oni ankaŭ trovas en la Budho de Darma-korpo.

5. La mondo similas al bruleganta domo, kiu estas ripete detruata kaj rekonstruata por ĉiam. Popolo envolvita kaj konfuzita je mallumo de malsaĝo, perdas sin mem en kolero, envio, ĵaluzo, malplezuro kaj antaŭjuĝo, pro kiuj ili estas frenezaj. Kiel suĉinfano bezonas sian patrinon, tiel same ĉiuj homoj devas dependi de la Kompato de tiu ĉi Budho.

Budho estas patro de la tuta mondo; tial ĉiuj homoj estas filoj de Budho; Budho estas la sanktulo el sanktuloj. La mondo flamiĝas pro kadukiĝo, malsano kaj morto; ĉie estas suferoj sed popolo, absorbata vana serĉado al mondeca plezuro, ne estas sufiĉe saĝa senti tion ĉi.

Budho vidis, ke tiu ĉi mondo de iluzio estas reale bruleganta domo, tial Li foriris de ĝi kaj trovis rifuĝon kaj pacon en la kvieta arbaro. Tie, el la Granda Kompato, Li diras, “Tiu ĉi mondo de ŝanĝiĝo kaj sufero apartenas al mi; tiuj ĉi ĉiuj malsaĝaj kaj senzorgaj homoj estas miaj filoj. Mi estas sola persono, kiu povas savi ilin de iluzio kaj mizero.”

Ĉar Budho estas la granda reĝo de la Darmo, Li predikas al ĉiu popolo laŭvole; do, Li aperas en la mondo por favori la popolon. Por savi ilin de sufero Li predikas

la Darmon, sed oreloj de popolo estas allogataj de avido kaj ili estas tute senatentemaj.

Sed tiuj, kiuj aŭskultas Liajn instruojn kun ekstazo estas liberaj de iluzioj kaj la mizero de vivo. “Popolo ne povas esti savata per fidado al sia propra saĝo”, Li diras, “kaj per kredo ili devas eniri en mian instruon. ”Tial oni devas aŭskulti la instruon de Budho kaj praktiki ĝin.

